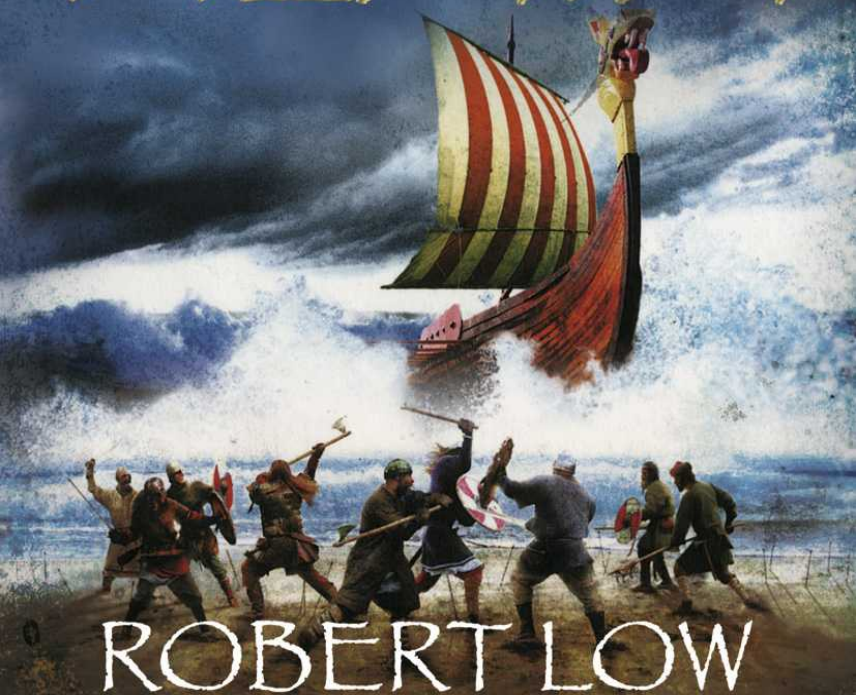

Vikingové. Není chvíle odpočinku...

DRACÍ HLAVA

DRAČÍ HLAVA

DRAČÍ HLAVA

PŘÍSEŽNÉ BRATRSTVO

ROBERT LOW

Přeložil Václav Viták

Vydáno nakladatelství BB/ats.ro více 2014

Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2010 Robert Low
Map © 2010 John Gilkes
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Prow Beast*
(Published by Harper, London, 2010)
přeložil © 2013 Václav Viták
Redakce textu: Eva Císařová
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky © 2013 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788076163411

Mé dceři Monice –
jež je jediným pokladem,
který já jako otec potřebuji

Baltské moře

Jomsburg

• vesnice muže s modrou čepicí

Štětín (Sztetěno)

VENDOVÉ

VENDOVÉ

Pila (Schneidemühl)

Noteč (Netze)

Cedyň

morová vesnice

Warta

Visla

Odra

Vrankeforde (Odra)

Poznaň (Posen)

POLANÉ

(Warthe)

Gród Kaszuba (Konin)

MAZUŘI

Odra

Laušitzer Neißje

Lužická Nisa

Bóbr (Bober)

Baryč (Bartsch)

Prosna

Labe

Žhořelec (Görlitz)

Vratislav (Breslau)

Warta

SASKO

(Svatá říše římská)

Opole (Oppeln)

Kladská Nisa (Glatzer Neißje)

Odra

Labe

Ostrava (Ostrau)

MAĎAŘI

0 20 40 60 80 mil

Zlá přišera na přídi má hlavu dračí,
žene se oceánem a neví, co je to slitování.

Egil Skallagrimsson

AUSTRGOTALAND, léta Páně 975

S lunce zůstávalo skryto za mraky šedými jako olovo, na nichž se tu a tam objevovaly stříbřité body. Padal prudký déšť, temné moře se převalovalo líně jako mrož na skalisku a jeden závan větru mi vehnal do očí velký oblak vodní tříště.

„Žádná pořádná bouře,“ prohlásil Hauk Rychlý plavec a samozřejmě měl pravdu. Počasí nemělo dost síly na to, aby zabránilo našim nepřátelům vplout do fjordu s příznivým větrem v zádech. Velká, zeleně lemovaná plachta jejich lodí se mocně nadouvala. Protože na přídi byla rozšklebená dračí hlava, vypadalo to, jako kdyby se po vodě hnal drak s roztaženými křídly. Kvůli tomu se ta loď také jmenovala *Dračí křídla*.

Vesla našeho *Fjordu Elku* byla ve vodě, ale zabírali jsme jen tak, abychom drželi příď s losí hlavou proti větru – proti tomu větru, díky kterému se na nás hnali naši nepřátelé. Bylo by zbytečné veslovat, protože bychom se vyčerpali – neměli jsme ani dost mužů na to, abychom plně obsadili všechna vesla –, a to právě ve chvíli, kdy se náš nepřítel chystal k boji. Věděli jsme, že až svinou plachtu, nastanou nám starosti, protože v tu chvíli budou připraveni k útoku.

Teď však měli moji muži stále ještě plné ruce práce, protože si utahovali popruhy výstroje, kontrolovali ostří svých zbraní a stahovali si do uzlu vlasy, jež jim vlály ve větru. Na palubě s námi byli všichni muži z *Černého orla*, které nám půjčil *jarl* Brand, kromě šesti. Tato šestice pomáhala Refovi a Bjaelfimu odvést ženy, děti a otroky ze sídla Hestreng do horní části údolí. Současně si s sebou vzali tolik jídla i plachtoviny na stany, kolik jen dokázali unést. Tento útek do bezpečí je měl uchránit před hněvem Randra Sterkiho a jeho vzteklých psů na *Dračích křídlech*.

Doufal jsem, že Randr Sterki jen vypálí a vyloupí Hestreng, čímž se

uspokojí a nepůjde pak už dál do nitrozemí. Nechal jsem mu tam skopce, kurníky se slepicemi i prasata, aby je mohl ukrást, a nechráněné sídlo i s hospodářskými staveními, které mohl vypálit do základů. Nu, a pokud snad chtěl především přísežné bratrstvo... tak jsme na něj čekali tady na moři.

Věděl jsem však, co Randra k útoku přimělo, a nemohl jsem ho proto z ničeho vinit. Měl jsem zadrhnuté hrdlo a vnitřnosti jako na vodě, což byly pocity, které se u mě dostavovaly vždy, když jsem měl před sebou vyhlídku na střetnutí s chlapy, kteří si přáli vrazit do mě něco železného a hodně ostrého. Pro tentokrát jsem ale nechtěl být někde jinde. Musel jsem čekat právě tady, abych ochránil sebe i všechny ty, kteří se snažili útekem do hor klopotně uniknout pomstě blížících se nájezdníků, mužů stejných jako my.

Gizur pobíhal mezi muži od stěhu ke stěhu a vypadal jako pomínutá opička, kterou jsem kdysi viděl v Serklandu. Dlouhá léta drsného počasí se postarala, že měl tvář plnou vrásek, a proto se jí podobal tak, že jsem se musel usmát. Gizura můj úsměv zaskočil vzhledem k tomu, čemu jsme čelili, pak se ale na mě také vesele zakřenil.

„Měli bysme vytáhnout vesla, *jarle* Orme, než nám je zurázej.“

Přikývl jsem. Kdybychom je nechali ve vodě, tak až se lodě srazí, změnila by se vesla na té straně, kde by se o sebe opřely boky, v hromadu třísek. Nastal shon a ozývaly se rány a dunění, jak muži vytahovali vesla a pak je v lodi skládali na délku. Občas zakleli, když někoho z nich veslo praštilo, já jsem však nyní mohl vidět mohutnou příd' *Dračích křídel* s rozšklebenou dračí hlavou zcela jasně. Slyšel jsem zatím slabě řev a divoké výkřiky a viděl jsem, jak nepřítel mává výhruzně zbraněmi.

Sledoval jsem, jak muži na *Dračích křídlech* svinují plachtu, ale v tu chvíli se začali drát dopředu na příd' *Fjordu Elku* dva z chlapů *jarla* Branda. Přitom nasazovali šípy na tětivu, překračovali naskládaná vesla a hrubě odstrkávali každého stranou. Pak vystřelili, okamžik na to se k nám z dálky donesly výkřiky bolesti, což přimělo moji posádku spustit nadšený řev – vzápětí však muži začali klít, protože od nepřátelské lodi přiletěla se svištěním odpověď. Do trupu se začaly zabodávat šípy a Kalf Sygni, jeden ze dvou lučištníků, kteří tuto přestřelku vyvolali, se najednou prudce stočil a svíral si prostřelené předloktí, z něhož mu trčel šíp.

„Neviděl jsem, že na nás letějí šípy,“ řval Finn, který se hnal na před se zvednutým štítem a přitom narážel ramenem v drátěné košili na Nese-Björna, který se tam řítil také. Oba si přitom vyměňovali zuřivé pohledy.

„Já velím na *Černém orlu jarla Branda*,“ vyjel Nes-Björn.

„Tady nejseš na *Černém orlu*,“ odsekl Finn, nato mu obrovitý Nes neochotně ustoupil a nechal ho zaujmout jeho místo na přídi. Naproti na *Dračích křídlech* jeho protějšek, hrdinný válečník své lodi, vystoupil na před s helmicí na hlavě, oděn do drátěné košile a se štítem v ruce. Ozbrojen byl ale pouze teslicí.

Plachtu již měli svinutou a vesla složená v lodi. Nechali *Dračí křídla*, aby do nás narazila takovou silou, že se *Elk* zasmýkal na hladině jako dřívko ve vlnách a málem začal přes boky nabírat vodu. Muži nepřipravení na tak mocný náraz zavrávali. Randrova posádka divoce zavyla a začala po nás sekat sekerami. Chlapi se proto museli přikrčit, zvednout štíty a schovat se za nimi. Sekerníci toho využili a prudce zatáhli za provazy na bočnici, a přitáhli si nás k boku tak těsně, jako kdyby naše lodě byly milenci.

Jednomu našemu muži se ale dostala noha mezi provaz a stěnu lodi a ten hrozný tah mu ji zlomil. Mlátil sebou jako liška chycená v pasti a vyl bolestí. Zatímco zoufale kvílel v agonii, vzpomněl jsem si otupěle, že se jmenuje Holger. Ano, jeho jméno bylo Holger.

O stěžen škrtl šíp a prosvítl mi těsně kolem hlavy. Neměl jsem na sobě drátěnou košili, protože jsem si nebyl jistý, že bych se z ní dokázal včas vysoukat, kdybych spadl přes palubu. Botolf, který stál napravo ode mne, uslyšel moje zaklení a vesele se proto zubil.

„Tak teď už víš, jaký to je,“ zařval s obrovským potěšením a já jsem se musel zasmát. Obrovitý Botolf totiž nikdy nedokázal sehnat drátěnou košili, která by byla dost velká na to, aby se do ní vešel, a všichni si ho proto věčně dobírali. Vzápětí nato Botolf zaklonil hlavu a zaryčel své jméno. Muži Randra Sterkiho odpověděli jekem a vytím. Lodní boky se znovu srazily a muži se vrhali do útoku, zatímco oba *drakkary*, nyní k sobě připoutané, sténaly a otřásaly se.

Na bitvě je nejhorší to, že poté, co vystříkne první krev a tím také pomine počáteční strach z boje, začne těžká dřina. Puch a děs, hrůza, kvůli které se člověku zvedá žaludek, a divošská nenávisť, to byly všechno

věci, na které jsem si už zvykl – ale klopotná práce, kterou boj znamená, mě vždycky znovu zarazila. Je to jako orat kamenitou zem, z níž neustále vylézají další balvany, které se snaží vás praštit, a nakonec je člověk tak vyčerpaný, že se mu podlamují nohy a únavou se mu dělá zle. Když má ale štěstí, že je *jarlem*, tak ho ta bitva nepohltní, nebo alespoň ne hned – musí se však tyčit nad ostatními jako mocný strom nad vířícím proudem a tvářit se, že je naprosto klidný.

Stál jsem nehnutě jako skála chráněn Botolfovým štítem a sledoval jsem, jak se posádka *Dračích křídel* na nás valí tak rychle, že se obě lodi pod vahou jejích mužů naklonily a téměř nabraly vodu. Její členové bojovali, oháněli se meči a umírali na kraji člunových lavic, zatímco mnou vybraní chlapi se hnali k provazům, které poutaly obě lodě k sobě, nebo stříleli šípy na ty muže na *Dračích křídlech*, kteří je drželi s úkolem nedopustit, aby se naše lodě od sebe odpoutaly. Posádka Randra Sterkiho ryčela a mávala oštěpy i sekerami, ačkoli měla výzbroj dost ubohou. Někteří její členové byli oblečení jen v kůži, další měli dokonce pouze podomácku dělané prsní pancíře z uzlovatých provazů. Na hlavách měli helmice nejrůznějších typů, žádná z nich nebyla ale pěkně pracovaná a čepele, kterými máchali, byly zubaté jak psí tlamy. Ani velitel Sterkiho lodi, který stál na přídi, neměl pořádnou zbraň, ale jenom teslici. Ty muže ale hnala divoká touha po pomstě, a proto byly jejich zbraně nebezpečné a čepele ostré.

Randr stál uprostřed lodi a řval neuvěřitelné kletby. Byl ve skupině chlapů, kteří se ostatním členům posádky podobali asi tak jako ovčí bobky sněhu. Mně se ale kvůli těmto bojovníkům, kteří měli prázdný pohled, na sobě jen tlusté huňaté kůže a u úst pěnu, jež jim tekla na vousy a dělala na nich skvrny, podlomila kolena. Ti chlapi zacházeli se zbraněmi s ležérní dovedností a na pažích měli runy značící sílu a moc. Všiml jsem si, že někteří z nich jsou vyzbrojeni hodně opotřebovanými meči, které si zjevně odsloužily své.

„Medvědí kůže!“ řval mi Botolf do ucha. „Má s sebou medvědí kůže, Orme...“

Botolf ještě nestihl skončit a já jsem už viděl, jak se všech těch dvanáct chlapů v medvědí kůžích zavrtělo jako vlčí smečka, která zvětřila kořist. Randr Sterki ale dřív přece neměl v posádce žádné medvědí kůže,

jak se také říkalo *berserkům*. Kde knim najednou přišel? V ústech mi vyschlo. Sledoval jsem, jak jeho medvědí kůže cení zuby, vyjí a vrážejí do členů vlastní posádky, kteří si jich nevšimli dostatečně včas, aby jim rychle uhnuli z cesty.

První z nich, který měl vlasy jako z koudele a zcuchané vousy, se už prodral k boku lodi, zvedl hlavu, zavyl a okamžik nato, ještě než mu splaskly naběhlé žíly na krku, se vrhl na mé muže. Ti po něm sekali se zuřivostí zoufalců, kteří jsou v pasti a nemají kam utéct. Pak se do boje začal zapojovat i zbytek *berserků* a Randr Sterki je povzbuzoval výkřiky z prostředku své lodi. Tvář měl přitom rudou a znetvořenou vztekem a bojovým zápallem.

„Budeme muset zabít Prasečí rypák,“ zasípal Nes-Björn, jenž se náhle objevil po mém boku, a ukázal na Randra. Pokud proklínal skutečnost, že ho *jarl* Brand poslal, aby sloužil na mé lodi v tento zdánlivě prokletý den, tak to na jeho kamenné tváři nebylo vidět.

„Nejdřív zastav ty medvědí kůže,“ poznamenal jsem tak klidně, jak jsem jen dokázal, zatímco jsem sledoval, jak si Koudel prosekává ke mně cestu. V jeho stopách zůstávala pouze krev a zoufalý nářek. Botolf zvedl štít a oštěp a přenesl váhu na zdravou nohu. I já jsem pozvedl svůj meč, i když jsem si pak jeho čepel jen lehce opřel o rameno. Při pohledu na toho *berserka*, který se prosekával přímo ke mně, mi srdce spadlo do kalhot.

„No,“ řekl Nes-Björn, který odmítavě mávl sekerou, „na to máme svého člověka.“

V tu chvíli se za mnou ozvalo hluboké, kašlavé zachrochtání, tak podobné zvukům, které vydává při útoku kanec, že jsem se leknutím napůl otočil. Pak ta polonahá postava, jež měla na sobě runy značící sílu a v každé ruce sekeru, začala přes hlavy mých mužů, kteří se rozprchli, bušit do ryčícího *berserka*. Koudel šel během mžiku k zemi a Stygg Dusi – tak se jmenoval ten Nes-Björnův bojovník, jenž měl nyní své pečlivě namalované runy na kůži postříkané krví – se vrhl ve změti rukou nohou a mávajících sekyr přes bok naší lodi do chumlu těl na *Dračích křídlech*. Muži se před ním rozprchávali jako ustrašené děti.

„Stygg Dusi,“ poznamenal Nes-Björn a pak se divoce usmál, když se tento muž, kupodivu přezdívaný Tichošlápek, dostal doprostřed nepřátelské lodi, kde zavyl, řal a pak byl rozsekán nepřáteli.

„Těch *berserků* je ale dvanáct,“ nadhodil jsem a Nes-Björn se zamračil. „Teď už jen jedenáct, ne, jenom deset,“ odpověděl mi nato. „Stygg si vedl dobře. Máš nějakou podstatnou připomínku, *jarle* Orme, náčelníku přísězného bratrstva, nebo mi chceš jen ukázat, jak umíš počítat?“

Pak se bezohledně prodral mezi muži k přidi, kde vyčerpaný a námahou supící Finn musel ustupovat a z úst mu tekly vazké sliny. Po jeho protějšku z přidě *Dračích křídel* nebylo ale už ani vidu ani slechu.

Naslouchal jsem vřavě bitvy a sledoval, jak Stygg Dusi dožívá těch posledních pár okamžiků z osudu, který mu sudičky tkaly od chvíle, kdy mokřý vyklouzl z mateřského lůna ven do tohoto světa. Všechno, co udělal, ho vedlo k tomuto místu, k tomuto momentu, a já jsem pozvedl meč na znamení úcty k jeho životu, kterým nás poctil, a téměř jsem mu záviděl, že má jisté místo ve *Valhale*. *Teď ještě ne, ale brzy půjdeme za vámi*, pomyslel jsem si. Tohle staré poselství dáváme všem umírajícím, aby ho vzali s sebou za těmi, kdo odešli před námi. Zdálo se, že na mě přijde řada opravdu brzy.

Poslední provaz byl přetát. Kalf Sygni, jemuž stále trčel šíp z lokte, dokázal střelit posledního nepřítele, který ho ještě držel, a zádě lodí se od sebe začaly vzdalovat. Rozšklebené dřevěné hlavy na obou přídích se k sobě naopak začaly natáčet, takže to vypadalo, jako by na sebe syčely a snažily se jedna na druhou vrhnout. Na obou lodích zůstali v pasti muži z druhé posádky a ti se teď snažili probít k bočnici a skočit přes ni do vody.

Všechno, co přišlo potom, si vybavuji jen mlhavě. Pamatuji se, že jsem ramenem vrazil do nějakého chlapa tak, že přeletěl přes bok lodi a spadl do vody. Teprve když tam sebou začal mlít, jsem uviděl, že má na sobě medvědí kůži. Najednou se zjevil Finn, trhl hlavou, aby se zbavil slin a krve na tváři, a pak se vrhl zpátky do té šílené bitvy. Řval přitom nadávky a kletby.

Hauk Rychlý plavec padl pod přívalem ran od trojice medvědí kůží, které do něj s pěnou u úst sekaly jako pominuté. Onund Hnufa přeletěl přes bok lodi a ze sečné rány na hlavě se mu valila krev. Pak se na mě vrhl nějaký chlap v pancíři z uzlovatých provazů a já jsem ho musel zabít. Když jsem se znovu podíval, Onunda nebylo nikde vidět a ani jsem nevěděl, zda se po dopadu do vody vůbec vynořil nebo ne.

Něco malého a temného přiletělo na před a Nes-Björn to pohrdavě

srazil na stranu. Za okamžik byl ale v jednom plameni. Přesně tak. Jednu chvíli ryčel vyzývavě, aby se mu někdo postavil, moment na to celý hořel a změnil se ve sloup ohně vrávorající po přídi. Pak padl dozadu a muži zavylí. Jeden se od něj zoufale drápal pryč a snažil se udusit plameny na noze, ale dokázal jen to, že mu začaly hořet i ruce. Další odhodil plápolající štít, který spadl do vody a klesl pod hladinu, ale voda, která se nad ním zavřela, se dál vařila.

„Čáry!“ zajechel někdo, ale tohle nebylo žádné zlé kouzlo ze starých runových textů. Už jsem něco podobného viděl. Když druhý malý hrnec narazil do přídě *Fjordu Elku*, vzplál přesně tak, jak to řecký oheň dělá. Sledoval jsem, jak plameny zachvacují hrdé parozí, které vyřezal Botolf. Běsnící oheň je v mžiku zničil. Současně jsem uviděl, že plameny přeskakují i na *Dračí křídla*, což jejich posádka sledovala s naprostým zděšením. Vzápětí Botolf zařval, že je tu nějaká další loď.

Další loď, řecký oheň, medvědí kůže. Nic z toho Randr Sterki dřív neměl. Zamrkal jsem a pak už jsem jen zíral. Kolem mé lodi a nad ní vířily žhnoucí jiskry a podobně mi vířily i myšlenky v hlavě, zatímco muži dál bojovali o život, podklouzávali, padali a umírali s kletbou na rtech.

„Orme, na pravoboku...“

Napůl jsem se otočil a uviděl jsem vlhký, rudý chřtán nějakého rozšklebeného chlapa, kterému odletovala pěna od huby. Měl mastné, divoce zcuhané vlasy a v očích výraz pominutého psa. Sekyra, kterou třímal, byla velká jak strom. Ťal jsem po něm, ale minul jsem. Meč se místo do chlapa zasekl do dřeva stěžně a zůstal v něm pevně vězet.

Nastavil jsem štít, úder jeho sekery ho ale rozštípl a vyrazil mi ho ze zmrzačené ruky, v které jsem proto neměl dostatečně pevný stisk. Pak na mě dopadl celou svou vahou a já jsem v ten okamžik ucítil puch kouře, žluklého tuku a nakyslého potu, který vycházel z kůží, které měl na sobě.

Musel jsem pustit jílec svého zaseknutého meče, vzápětí se mi nad hlavou zatočilo stříbrné nebe a potom už jen následoval velký pád do temné, ledové vody, do níž jsem zajel jako rozžhavený hřebík hozený do kalici lázně.

JEDNA

O šest týdnů dříve...

Země praskla jako špatný kotel, a to právě v době, kdy zima trochu povolila své sevření, chlad ustoupil a ukázala se vlhká žlutá tráva. Lidi z osad víc na jihu by řekli, že je březem a jaro, ale na ty nemůže člověk dát. Pro nás, kteří víme, kdy opravdu začínají roční období, vládla pořád zima.

U nás na severu také víme, proč se země hýbe: to se bolestí svíjí Loki, když jeho žena musí jít vylít misku plnou jedu, a po dobu, než se stihne vrátit, zanechává svého muže v agonii, protože nemůže zachytávat jed, který mu kape na tvář z hadí hlavy nad ním. Bohové Asgardu takto tvrdě potrestali temného Lokiho za jeho činy.

Toho roku jeho svíjení zvrásnilo tvář země, s praskáním skal jí dalo nové tvary a zanechalo v ní velké otevřené jizvy. V jedné z nich zmizelo celé pole i s kravami a se vším ostatním. Leželo jen kousek od nás.

Finn otráveně prohlásil, že je to znamení od Ásů, a vyjádřil tak názor, který sdíleli i ostatní – že bychom se zase měli vydat na velrybí cestu místo toho, abychom se potloukali po pevnině a zkoušeli ze sebe dělat rolníky. Bylo těžké ignorovat jeho věčné tiché reptání kvůli téhle věci, a ještě těžší pro mě bylo snášet dennodenně pohledy plné nevyřčeného očekávání, kterými mě vytrvale častovali ostatní.

Ódin nám slíbil slávu a bohatství, což bylo ale prokletí, protože nás na počátku samozřejmě nevaroval, že se máme ze všech sil snažit vyhnout tomu, o co jsme tak zuřivě usilovali. Teď jsme měli obojí, ale nájezdníkovi taková skutečnost žádnou radost nepřinese. Rudý Njal reptal, že jsme vzali loupění veškerý smysl, protože teď máme dost stříbra i žen a nic nás tudíž nenutí, abychom se vydávali na nájezdy. Klid nám nepřinesly ani pokusy vzdát se předě se zvířecí hlavou a při-

mknout se k půdě, ve které jsme se podle Hlenniho jen vrtali jako nějací červi.

Poslouchal jsem jejich hovory o těžkém osudu, který jim přichystal Ódin. Někteří odešli do světa, i když se slovy, že se stále počítají k přísežnému bratrstvu, a se sliby, že se vrátí a opět stanou po mém boku, pokud taková potřeba vyvstane, protože je k tomu váže stará přísaha – *Přísaháme na svou krev, kosti i meč, že budeme jeden druhému bratry. Na Gungnir, Ódinův oštěp, přísaháme, ať nás zakleje do Devíti říší a ještě hloub, pokud porušíme tuto přísahu vůči sobě.*

Přijímal jsem tyto jejich sliby s přikývnutím a podal jsem si s nimi ruku, abych udržel přísahu naživu a ochránil je od zlého, i když jsem neočekával, že někoho z nich znovu uvidím. Ti, kteří zůstávali, se potýkali s okovy, které jim bránily vyplout na lodi s přídí ozdobenou dračí hlavou. Každý rok útrpně překleпали zimu v naději, že s příchodem lepšího počasí se jim vrátí znovu zápal a že se opět vydají na ledové a bouřlivé moře. Tahle jiskra se však nikdy nerozhořela ve skutečný oheň.

Jediní, kdo už nenaříkali a nereptali, byli Botolf a Malý Eldgrim. Botolf proto, že člověk s jednou dřevěnou nohou se pro lodní výpravy za kořisti nehodí. Navíc měl Ingrid a dcerku, na kterých mu teď záleželo víc. Eldgrim zase po většinu času nevěděl, kde vlastně je, neboť před lety při boji dostal takovou ránu do hlavy, že se mu rozum už nikdy nevrátil.

Finn obtěžkal v horečných časech, které následovaly po našem slavném návratu s pokladem, Thórdis a ona teď kolébala syna Hroalda v záhybu své zástěry. Finn toho kluka sledoval pohledem každý den a mísila se v něm hrdost s utrpením. Jako každý otec byl pyšný, že má syna, ale současně trpěl, neboť Hroald představoval další článek pomyslného řetězu, kterým byl připoután za nohu k Hestrengu a který ho dřel, protože Thórdis od něj kvůli jejich dítěti neustále očekávala nabídku k sňatku.

Když jsem se ale podíval na Thórgunnu a ona mi dala pohledem najevo, že její těhotenství probíhá dobře, nedalo se slovy ani těmi nejsladšími verši popsat, jak nádherně jsem se cítil. Byla to dvojnásobná radost, protože Thórgunna předtím o jedno dítě přišla a skutečnost, že přesto mohla být znovu matkou, byla nad všechno stříbro, kterým nás oblažil Ódin.

V Hestrengu navzdory tomu vládla kvůli mým zklamáním a neuspokojeným mužům chmurná nálada. Jakmile tedy připlul mladý Olaf Vraní kost v krásné lodi, všichni zvedli hlavy a začali do sebe dychtivě nasávat jeho zápal a velitelskou aroganci jako psi, kteří ucítili barvicí fenu a slintají touhou spojit se s ní. Olaf Tryggvasson zvaný Vraní kost, zákonitý dědic norského trůnu a dvanáctiletý chlapec, jehož všude předcházela sláva, která však byla tak těsně provázána s mou vlastní, že všichni okamžitě sklonili meče i sekyry, neboť nikdo nevěřil tomu, že by Olaf přišel loupit a vraždit do domu svého přítele Orma z Hestrengu.

Olaf usedl v mém sídle a vtíral si ovčí lůj do svých bot, což byla nutnost, když se chtěl člověk chovat naprosto bezstarostně a skákat z přídě krásné lodě dolů do mělké slané vody, která jinak všechno ničí.

Viděl jsem ho poprvé po třech letech a byl jsem z něj v šoku. Loučil jsem se s ním, když mu bylo devět let. Teď mu bylo teprve dvanáct, ale už z něj vyrostl muž. Měl ostrou bradu, slámově žluté vlasy a ve svých podivně zbarvených očích – jedno bylo hnědé jako lískový ořech, druhé zelenomodré jako mořský led – tentýž neurčitý výraz jako vždy. Vlasy mu už narostly tak, že mohly vlát ve větru. Část z nich si ale splétal do dvou copů, které mu visely z čela vedle obočí. Do jejich konců měl navíc vpleteny tlusté zlaté kruhy. Vsadil bych se o cokoli, že si nade všechno přál, aby mu už začaly růst na bradě vousy.

Olaf byl oblečen v modré a červené, na každé paži nosil těžký stříbrný náramek a kolem krku měl další mohutný kus stříbra, náhrdelník náčelníka s dračími hlavami v dolní části. Meč si nechal šikovně vyrobit tak, aby odpovídal jeho výšce a měl ho zasunutý v pochvě zdobené řezbami se spirálovitými motivy a na horním i dolním konci bronzem. Za ty tři roky, které uplynuly od chvíle, kdy jsem ho vysvobodil z řetězu, jímž byl za krk připoután k záchodu námořního lupiče zvaného Klerkon, urazil dlouhou cestu.

Řekl jsem mu to, on se tiše usmál, a pak odpověděl, že se nedostal tak daleko jako já, protože on začal jako princ, zatímco já jsem se stal *jarlem* legendárního přísežného bratrstva, přestože jsem na začátku byl jen vyděšeným výrostkem bez jakéhokoli původu. Tím jen ukázal, jak se na Vladimirově dvoře naučil uhlazeným mravům a umění lichořit.

„Pěkná loď,“ poznamenal jsem, když se jeho muži, všichni v drátěných

košilích a napařádění, začali nadutě cpát k ohni a hádat o místa. Olaf se nadmul pýchou.

„Má jméno *Krátký had*,“ sdělil mi. „Třicet vesel na každém boku a uvnitř prostor pro spoustu dalších mužů.“

„Tak *Krátký had*?“ zeptal jsem se významně a on na mě pohlédl smrtelně vážně.

„Jednou budu mít ještě větší loď než je tahle,“ odpověděl mi. „Pak ji pojmenuji *Dlouhý had* a bude to nejlepší útočná loď na celém moři.“

„Znamená to, že Hestreng je zralý na *strandhogg*?“ zeptal jsem se suše. Tenhle kluk byl už neblaze proslulý v sídlech po celém Baltu, neboť na jeho pobřeží po celý rok podnikal překvapivé námořní loupežné výpravy – takzvaný *strandhogg*.

Olaf Vraní kost se jen zazubil a zavrtěl hlavou, takže mu kroužky v copech zacinkaly. V tu chvíli jsem si všiml, že to vůbec nejsou kroužky ale provrtané mince, a Olaf se usmíval ještě víc, když uviděl, že jsem to poznal. Zalovil v kapse, vytáhl minci, tentokrát celou a hodil mi ji. Chňapl jsem ji a skryl v hloubi své sevřené dlaně.

„Tuhle a její další bratříčky a bratrance jsem vzal kupcům mířícím do Kyjeva,“ řekl a stále se usmíval. „Než skončíme, vymačkáme z Jaropolka veškerý život.“

Podíval jsem se na minci a stačil mi jediný pohled, protože ražené stříbrné peníze byly vzácné, takže jsem bez námahy rozpoznával všechny měny, které kolovaly jako stříbřitá pěna po pobřeží Baltu. Byla římská, ta nová, které říkali *miliaresion*, a ve srovnání s jejími staršími bratrance, kteří proudili do světa z Konstantinopole, již mi nazýváme Miklagardem, Velkým městem, obsahovala méně stříbra. Mince, které si Olaf Vraní kost vpletl do konců svých copů, byly zlaté a Římané jim říkali *nomismata*. Těch bylo dvaasedmdesát na římskou libru. Hned jsem si všiml, že mají na sobě vyraženou hlavu Nikéfora, což znamenalo, že jsou z nedávné doby – a o čtvrtinu lehčí.

Řekl jsem to Olafovi a cvrnkl mu minci zpět. On se zazubil a ocenil mé schopnosti. Pokud jde o peníze, měl však zase své dovednosti – podpořené ještě loděmi a muži patřícími Vladimirovi, knížeti Rusi sídlícímu v Novgorodu. Olaf plnil pobřeží celého Baltu, aby pomohl svému příteli Vladimirovi proti jeho dvěma sourozencům, Jaropolkovi a Olegovi.

Tihle tři kyjevští bratři mezi sebou nevedli ještě úplně otevřenou válku, ale ta byla pouze otázkou času. Výsledkem jejich sporů však už teď byl úpadek obchodu v jejich zemích a přerušené obchodní cesty.

Kvůli tomu byly mince, kterými se chlubil Olaf Vraní kost, vzácné. Situaci ještě zhoršoval nedostatečný příliv stříbra z východu, což vedlo k tomu, že bylo v mincích méně pravého stříbra. Žádná obchodní cesta na východ se proto nevyplatila, zisk mohla přinést pouze tehdy, když se člověk vydal po řekách s jejich vodopády a přejemi až do Velkého města. Připomněl jsem tuto skutečnost, zatímco Thórgunna s otroky-němi roznášely misky s jídlem a pivo. Olaf se po mých slovech ale jen vesele zazubil, protože to byl mladý bezstarostný vlček.

Pak mu na loket dopadl něčí stín. Když jsem se otočil, uviděl jsem muže v drátěné košili a s přilbicí na hlavě, jehož postava ten stín vrhala. Zíral na mě zpod svého ruského chocholu a obličejového brnění, chmurný jako šedé železo a tvrdý jako stará skála.

„Aljoša Buslajev,“ oznámil mi Olaf s úsměvem. „Můj velitel na přídí.“

Spíš Vladimírův, pomyslel jsem si, když ten Aljoša přistoupil k Olafovi jako pes ochránář, poslaný ale patnáctiletým novgorodským knížetem, aby jeho malého vojenského spojence chránil i kontroloval. Kníže Vladimír i Olaf Vraní kost byli malá vlčata, která však začínala kousat, a když jsem na to pomyslel, připadal jsem si najednou starý.

Mé sídlo bylo tu noc nacpané, protože jsme hostili Olafa i jeho posádku pečeným koňským a vepřovým masem a pivem jsme připíjeli Ásům, protože Kristus na Hestrengu neměl stále žádné slovo a já jsem byl pořád loupeživým *jarlem*, v jehož hlavní síni nebyly žádné zdi nebo přepážky – navzdory mé velké snaze změnit to. Přesto byl Kristus, jak jsem řekl Olafovi, všude kolem a obchod s koňmi proto skomíral, protože ti, kdo se dali na křesťanství, nepořádali koňské zápasy a ani nejedli koninu.

„Vydej se na loupežnou výpravu,“ odpověděl mi s výrazem člověka, který se domnívá, že jsem asi zpitoměl, když mě něco tak samozřejmého nenapadá. Pak se zazubil. „Já zapomněl – ty nepotřebuješ vyplout s dračí hlavou na přídí vzhledem k těm hromadám stříbra, které sis za měsíčního světla někam zakopal.“

Nechal jsem jeho slova bez odpovědi. Mladý Olaf Vraní kost začal být hladový, pokud jde o stříbro, a to od okamžiku, kdy si uvědomil, že je

možné si za ně koupit muže i lodě. Potřeboval obojí, aby se mohl stát norským králem, a já jsem neměl zájem, aby mi tady čenichal ve snaze přijít na to, kde mám svůj poklad zakopaný. Svůj podíl z Attilova stříbra dostal. Mé bohatství bylo tvrdě zasloužené a stále jsem si nebyl jistý, zda s ním není spojená zlá kletba.

Připil jsem proto raději z rohu památce Sigurda, Olafova strýce se stříbrným nosem, který byl již mrtvý. Sigurd, jenž velel Vladimirově *družině*, představoval pro malého Olafa Vraní kost cosi jako otce. Olaf, který seděl vedle mě na lavici pro hosty s vysokým opěradlem jako na bidýlku, se k přípitku připojil. Nohy měl ale ještě příliš krátké na to, aby se mohl jako dospělý muž opřít chodidly o vysoké kameny kolem ohniště, které bránily dětem a opilcům, aby do ohně spadli.

I Olafova posádka ocenila, že jsem připil Sigurdovi a dala svůj souhlas najevo pochvalným ryčením. Byli to chlapi jako hory, kteří vyznávali Thóra a Freye, jedli koňské maso, a měli mocné svaly vytrénované veslováním a prací s mečem. Vypadali jako mroží samci, měli mohutné vousy, hulákali, vychloubali se a když pili pivo, šplíchali si ho na hrud'. Viděl jsem, jak Finn nasává do nozder pach vzdouvajícího se moře a války, který kolem sebe šířili jako horký oblak.

Někteří z nich nosili hedvábné tuniky, pytlovitější kalhoty než ostatní a zakřivené meče místo rovných, ale jen proto, že v Gardariki právě vládla taková móda. Nebyli totiž s výjimkou Aljoši napůl Slované, kteří si říkají Rusové – veslaři. Všichni byli rodilí Švédové, mladí vlci, kteří sloužili u vesel na Olafově lodi, plavili se s ním po celém Baltu a následovali by tohohle kluka i do samotné síně bohyně Hel, kdyby se tam rozhodl jít. Aljoša byl po jeho boku jen proto, aby mu pomáhal dělat rozumná rozhodnutí.

Olaf Vraní kost si všiml, že si jeho muže prohlížím a byl potěšen tím, co vyčetl z mé tváře.

„Jo, jsou to tvrdí chlapi, pořádně tvrdí,“ řekl a zasmál se. Pokrčil jsem rameny tak rezervovaně, jak jsem jen dokázal, a jen jsem dál čekal, zda mi řekne, proč sem se svými tvrdými bojovníky připlul. Všechno, co předcházelo – zdvořilosti, hodování a úsměvy –, bylo jen předehrout k tomuto bodu.

„Je dobře, že jsi připomněl mého strýce,“ řekl poté, co si chvilku upra-

voval boty. V síni panoval hluk a vydýchaný vzduch plný kouře a potu byl hustý jako polévka. Vzduchem prolétlo pár malých kostí a když jedna z nich zasáhla cíl, ozval se výbuch smíchu a nadšený ryk.

Olaf udělal pauzu na efekt, hladil si a popotahoval copy, i když by dal všechno za to, aby se místo toho mohl tahat za kníry, které ještě neměl. Ta touha se mu zračila ve tváři tak jasně, že jsem se málem rozesmál.

„On je ten důvod, proč jsem tady,“ řekl a zvedl hlas, aby byl slyšet. Měl ho stále vysoký, chlapecký, ale mně to k smíchu nebylo. Dávno už jsem věděl, že Olaf Vraní kost sice vypadá jako kluk, ale že se jedná o mylný dojem.

Když jsem mlčel, mávl netrpělivě rukou.

„Randr Sterki vyplul směrem sem.“

Poposedl jsem dozadu, když jsem uslyšel tuhle novinu a náhle jsem se děl ponořen ve vzpomínkách nepříjemných jako puch stoupající z plného záchodu. Randr Silný byl pravou Klerkonovou rukou a převzal většinu jeho mužů, když Klerkon zemřel. Pak s nimi odplul na *Dračích křídlech*, na lodi, jež patřovala jeho veliteli, na jeden ostrov u Aldeijuborgu.

Klerkon. To byla hodně drsná vzpomínka. Zaútočil na nás, ale pak žil jen tak dlouho, aby tohoto svého rozhodnutí stihl ještě litovat, protože my jsme vyplenili jeho zimní tábor na Svartey, Černém ostrově, i když jsme tam našli jen jeho otroky, ženy a děti mužů jeho posádky – a především Olafa Vraní kost, připoutaného řetězem k záchodu.

Nu, na Svartey se děly věci, které jsou při otevřené válce dost obvyklé, ale moji muži, kteří se museli doma v Hestrengu příliš dlouho krotit, se nakonec úplně pominuli a poháněni Olafem lačnicím po pomstě rozpoutali krvavou lázeň a rozbíjeli batolatům hlavy o zeď. Olaf později Klerkona našel a zabil ho – to je ale už další příběh, který je třeba vykládat večer u pořádného ohně, aby se do člověka nedala zima z ledové krutosti té ságy.

Randr Sterki mohl volně loupit, zatímco my jsme museli vyřizovat s knížetem Vladimírem tu záležitost s Klerkonovým zabitím. Když se ale nakonec vše vyřešilo, poslal kníže Sigurda Osekaného, Olafova beznošého strýce a velitele své *družiny*, aby dal Randrovi pořádně za vyučenou za jeho činy.

Sigurd ale úkol nezvládl, jak jsem alespoň slyšel, a Olaf Vraní kost se

pak za ním vydal, jen aby zjistil, že Randr Sterki a jeho muži jsou už pryč. Před odplutím ale přibíli Sigurda ke kmeni dubu jako oběť Perunovi. Jeho slavný stříbrný nos se nenašel, lidé ale říkali, že si ho Randr přivázal na koženou šňůrku a zavěsil kolem krku. Olaf se od té doby snažil jako lačný vlk všude vraha svého strýce vyčenichat, ale bez úspěchu.

„Jakou stopu zanechal, že tě přivedla sem?“ zeptal jsem se, neboť jsem věděl, že hoří touhou po pomstě. Znal jsem její žár dobře, protože stejnou touhou pomstít se hořel i Randr Sterki kvůli tomu, co jsme udělali jeho rodině v Klerkonově táboře na Svartey. Byli jsme tehdy sice s Klerkonem v otevřené válce, přesto věci, které jsme na Černém ostrově napáchali, ve mně stále vzbuzovaly neklid.

Olaf Vraní kost skončil s úpravou svých bot a nazul si je.

„Ptáci mi řekli,“ odpověděl mi nakonec a já jsem o jeho slovech nepochyboval. Malý Olaf Trygvasson měl přezdívku Vraní kost, protože dokázal číst z chování ptáků, jaký sudičky tkají osud.

„Připluje sem ze tří důvodů,“ pokračoval Olaf. Jeho vysoko posazený hlas opět zněl velmi řezavě, protože se snažil mluvit co nejhlasitěji, aby ho bylo slyšet přes hluk v síni. „Jsi známý kvůli svému bohatství a kvůli své slávě.“

„A ten třetí důvod?“

Pouze na mě pohlédl a to úplně stačilo. Vzpomínka na Klerkonovo sídlo na Svartey, na oheň, krev a vražedné běsnění se mi vrátila a měla stejně nepříjemnou pachut' jako zvratky.

Takže tu byla zas a visela mi v mysli jako ošklivá stažená kůže. Sláva se člověku vždycky vymstí a týrá ho tak, že z toho má málem smrt. Moje vlastní přezdívka Medvědobijec byla toho důkazem, protože já jsem toho bílého medvěda nezabil, i když to nikdo na světě kromě mě nevěděl. Přesto tato sága – i všechny ostatní, které vytrubovaly do světa údajné činy přísěžného bratrstva – byla příčinou toho, že nás neustále pronásledovali muži, kteří se k nám chtěli buď přidat, nebo nás naopak vyzvat k boji.

Teď tedy přišel Randr Sterki, který k tomu měl své konkrétní důvody. Kvůli slávě přísěžného bratrstva bylo lehké mě najít, a protože jsem měl jen pár bojovníků, představoval jsem mnohem snazší kořist než loď plná tvrdých Rusů plavící se pod ochranou novgorodského knížete.

„Randr Sterki se neprosлавil žádnými činy, proto po něm bojovníci nejdou,“ pokračoval Olaf, „ty ale ano. Kterýkoli muž, který ti zasadí smrtelnou ránu, se tím jediným úderem zmocní tvého bohatství, tvých žen i tvé slávy.“

Řekl to svým vysoko posazeným, klučicím hláskem, ale velmi hlasitě, spíše ta slova na mě vykřikl. Bylo však velmi zvláštní, alespoň při zpětném pohledu, že se v síni právě okamžik před tím rozhostilo ticho. Všechny hlavy se k nám proto otočily a ticho bylo najednou tíživé.

„Mě někdo jen tak lehce neskolí,“ upozornil jsem a vůbec jsem nemusel zvyšovat hlas, aby mě bylo slyšet. Někdo se zachechtal, jeden opilý muž hlasitě zajásal. Rudý Njal vzápětí dodal: „Jo, ani medvědi.“ Odpověď na jeho poznámku byl výbuch veselého smíchu.

Pak se v síni začal ozývat lehký šum, jak si muži mezi sebou šeptali. Všichni mluvili tiše a ruch se do hodovní síně vracel jen velmi pomalu, jako když člověk jen neochotně přisypává další mince.

„Plavil jsi se ke mně takovou dálku, jen abys mě varoval?“ zeptal jsem se Olafa, zatímco síň začínala opět hlučet a on zrudl, neboť pochopil, že mu vidím do ledví a vím, že nepřiplul pouze s tímto cílem.

„Poslechnu si, co řekne bubínek Mořského Finna,“ odpověděl. „Pokud bude mluvit o vítězství, připojíš se k honu na Randra Sterkiho?“

Vuokko Mořský Finn k nám přišel před pouhými několika měsíci a hledal Kleppa Spakiho, mistra v tesání run, který v severním údolí zapisoval do kamene naše životní příběhy. Vuokko sem ušel celou cestu až ze svých laponských lesů, aby se od Kleppa dověděl pravé tajemství skryté v našich runách a ten kupodivu souhlasil, což mě překvapilo ze všech úplně nejvíc.

Klepp si samozřejmě dal podmínku, že ho Vuokko výměnou za to musí naučit svému *seidru* – velkému čarodějnickému umění –, kvůli němuž malý Mořský Finn už požíval značného věhlasu. Čarodějnictví je ale podivná věc, jež se hodí pro ženské a ne pro chlapy, proto se rychle začala šířit šeptanda, co ti dva ve své chatrči v horní části údolí, v níž byli sami, spolu vlastně dělají. Nikdo se ale neodvážil mluvit nahlas, protože Klepp byl runovým mistrem a tudíž mužem určitého významu.

Vuokko byl samozřejmě cizácký laponský šaman, kterému se nesmělo vůbec věřit, ale zdálo se, že je dost lidí, kteří jsou ochotni plavit se přes

moře, aby si mohli poslechnout zvuk jeho bubínku ozdobeného runami a sledovat, jak na něm tančí tři zlaté žabky, které odhalují Ódinovy záměry těm, kdo jsou tak stateční – nebo tak hloupí –, že je chtějí znát.

Díval jsem se, jak Thórgunna servíruje pivo Finnovi, Onundu Hnufovi a Rudému Njalovi, kteří seděli s hlavami u sebe a každou chvíli nadskočili, jak se přeli nebo smáli. Usmála se a pohled na tu scénu, na mou ženu a mé přátele, ve mně vyvolal vřelé pocity. Thórgunna si pak jemně sáhla na břicho a šla dál a mně z toho poskočilo srdce radostí tak, že jsem se málem prudce zvedl z lavice.

„Vydáš se spolu se mnou na hon na Randra, který zahubil Sigurda?“

Olaf byl tak netrpělivý, že promluvil vysoko posazeným hlasem, který mě vytrhl z mých vřelých úvah o ženě a ještě nenarozeném dítěti. Otočil jsem se k němu a povzdechl si. Všiml si toho a zamračil se.

Pravda byla taková, že jsem na takovou výpravu už neměl žaludek. Získali jsme slávu a bohatství za vysokou cenu a já si často říkal, že za příliš vysokou. Z představy, že bych se plavil třeba jen do Aldeijuborgu a byl o tvrdém chlebu a tísnil se v malém lodním prostoru, se mi dělalo nevolno. Přitom by to ve srovnání s výpravou, na které bych s tímhle předčasně vyspělým klukem plul kolem celého Baltu při honbě za lidmi jako Randr Sterki, byl jen výlet plný zábavy.

Řekl jsem Olafovi svůj názor. Nedodal jsem ale, že Randr Sterki má podle mého názoru právo být pomstychtivý a že on, Olaf Vraní kost, velmi přispěl k rozpoutání požáru, který sežehl Svartey.

Slyšel jsem, jak syčivě vydechl, a byla v tom nedůtklivost stejně jako zklamání, protože mladý Olaf neměl rád, když ho někdo odmítl.

„Budeme slavní a ochutnáme pocit vítězství,“ snažil se mě přesvědčit trucovitě v reakci na můj pokřivený úsměv.

Slávu už jsem měl a vítězství, když je všechno dokonáno a řečeno, chutná stejně odporně po krvi jako porážka. To byla ta druhá strana mince, kterou jsme si oba po jeho příplutí házeli. Olaf se proto mračil a já jsem si v jeho očích přečetl, co si o mně myslí – že jsem starý a už k ničemu, ale byl to jen názor dvanáctiletého kluka, který mě málem rozesmál. Pak se Olaf Vraní kost přestal zlobit a trochu se usmál. Poznám jsem, že je to další projev vladařských způsobů, které se naučil od Vladimira.

„Přesto nechám zabývat na tom bubínku, aby mi zatančily,“ řekl a já jsem přikývl.

V ten okamžik se objevil v síni Vuokko, jako kdyby ho slyšel. Vstoupil však tak tiše, že jedna z mladých otrokyň, jež se mazlila s těmi novými a svalnatými válečníky, kteří k nám zavítali, se lekla a vykřikla, když se vedle ní náhle zjevil.

Muži se rozesmáli, ale trochu křečovitě, protože Vuokkův obličej připomínal masku, která příliš dlouho ležela na dešti a kterou pak ještě v zimě opaloval plamen svící. Vysoké lícní kosti mu ve světle ostře vystupovaly, takže zbytek tváře byl v o to tmavším stínu. Oči měl jako dvě černé štěrbiny bez panenek a pokožku na tváři tak měkkou a vrásčitou, že připomínala kůži starého mrože.

Vuokko vycenil zuby v úsměvu a vkradl se dovnitř. Byl oděný do kůží, kožešin a kousků nakradených norských látek a ověšený ptačími brky a kostmi, které měl zavěšené kolem krku i vpletené do pramenů kovově šedých vlasů.

V jedné ruce třímал bubínek z kůže bílého soba zdobený runami a znameními, která znal jen on, a ověšený pařáty, malými lebkami a chomáči vlny. Na bubínku poskakovaly tři žáby, které byly přivázané ke kruhu, jenž byl kolem celého bubínku. V druhé ruce držel malé dřevěné kladívko.

Muži dělali znamení na zahánění zlých sil a temně mručeli, ale Olaf Vraní kost se smál, protože sám znal čarování, tu muže nehodnou práci bohyně Freyji. Bubínek, který třímал Vuokko Mořský Finn, proto nemohl v takovém klukovi, jenž uměl vyčíst záměry bohů z chování ptáků, vzbuzovat žádnou hrůzu. V duchu jsem se ptal, zda má v zásobě nějaké další podivné příběhy podobné těm, kterými nás všechny děsil minulý rok.

„Tenhle vnuk králů z rodu Inglingů,“ řekl jsem významně Vuokkovi Mořskému Finnovi, „chce od tvého bubínku věštbu v jedné záležitosti, kterou hodlá podniknout.“

Vuokko vykouzčil na tváři opět ten zubatý úsměv, který připomínal spíše past na medvědy, jako kdyby tohle všechno dávno věděl. Z opasku si vytáhl tyčku s vyřezanými runami a pak s ní v mé síni narýsoval v udušané hliněné podlaze velký čtverec. Každý, ke komu se přitom přiblížil, se od něj vždy rychle odkradl co nejdál.

Šaman pokračoval v práci a na každé straně čtverce vyznačil dva body, které potom spojil dalšími čarami. Nyní měl už devět čtverců a všichni ostatní se při pohledu na ně zachvěli, jako kdyby uhasl oheň a dala se do nich zima. V prostředním vnitřním čtverci se nakonec posadil se skřížem nýma nohama, kolébal bubínek jako dítě a broukal mu nějakou melodii.

Náhle se otrásl a vydal odněkud z hloubi hrdla táhlý zpěvavý zvuk, ze kterého všem naskákala husí kůže, protože věděli, že volá Lemminkiho, boha finských šamanů a čarodějů, jenž umí pro ty, kdož mají dost odvahy, aby se na něj obrátili, proměnit zpěvem písek v perly. Ten prostřední vnitřní čtverec měl Vuokka ochránit – ale lidé v síni se lekali míhajících se stínů, vrhali kolem sebe neklidné pohledy a tlačili se pryč od něj, aby byli co nejdál.

Nakonec šaman udeřil do bubínku – pouze jednou – a v tu chvíli se rozlehl síni hluboký, rezonující zvuk. Bylo s podivem, že ho tak malá věc může vůbec vydat. Muži zamrkali, ošili se a dělali znamení proti zlým silám. Všiml jsem si také, že zatímco žáby na bubínku tančily, šaman spojil ruce do kosočtverečného obrazce runy *ingwaz*, která má chránit. Žádný pořádný chlap se nevěnoval čarodějnictví, protože to byla věc pro ženské, když tedy člověk viděl mužského čaroděje, naskakovala mu z toho husí kůže.

Vuokko dlouho zíral a potom pozdvihl svou děsivou tvář k Olafovi. „Staneš se králem,“ prohlásil jednoduše a vzápětí to syklo. Všichni muži v síni totiž vydechli jako na povel ve stejný okamžik, protože to nebyla ta záležitost, o které jsem předtím mluvil.

Olaf Vraní kost se pouze zasmál jako člověk, který dostal odpověď, již očekával. Pak zalovil ve váčku a vytáhl jednu naloupenou minci. Hodil ji ležérně Vuokkovi, šaman však ignoroval její stříbrný třpyt a nespustil oči z Olafovy tváře.

Byl jsem šokován arogancí a neúctou toho kluka – s Vuokkem přece nesměl jednat jako s vlezlým pouličním hadačem z ruky a neměl tomuto šamanovi hozením mince narušit bezpečnost v jeho vnitřním čtverci, zatímco seděl napůl v našem, napůl v druhém světě a byl obklopen nebezpečným vírem neznáma.

Olaf se už pyšně a neuznale napůl odvrátil, když tu jím tak pohrdavě hozený peníz dopadl na Vuokkův bubínek. Neozvalo se však cinknutí, ale hromový zvuk. Olaf se překvapeně otočil zpátky.

„Co to bylo za zvuk?“ chtěl vědět a Vuokko se zazubil jako vlk, který se už blíží ke kořisti.

„To byl zvuk tvé výpravy, pane,“ odpověděl poté, co si pečlivě prohlédl žáby na bubínku, „která se ti vymkne z rukou.“

Hostina se pak pro mě změnila v pochmurnou záležitost, jejíž náladu určoval zakaboněný, zmatený Olaf Vraní kost, který nyní nevěděl, co mu Vuokko Mořský Finn vlastně předpověděl. Většina jeho lidí si ale zapamatovala jen Vuokkovo prohlášení, že se Olaf stane norským králem, a tak byla potěšena.

O dva dny později jsem stál s Olafem na písčité pláži s mořskými řasami, zatímco jeho muži s námahou nakládali své loďní truhly na *Krátkého hada* a připravovali se k vyplutí.

Olaf měl na sobě obvyklý bílý kožešinový plášť a díval se, zda neuvidí nějaké rybáky nebo vrány, kteří by přilétali po jednom či po dvou nebo letěli doprava či doleva. Jen on rozuměl takovým znamením.

„Přesto bys udělal dobře,“ řekl nakonec, když mi sevřel na rozloučenou zápěstí a pohlédl mi do tváře svýma podivnýma očima, „kdybys ses ke mně připojil. Randr Sterki si pro tebe přijde. Slyšel jsem, že složil přísahu věrnosti Styrbjörnovi.“

To nebylo žádné překvapení. Styrbjörn byl svárlivý bratranec mého krále Erika Segersalla. Právě dospěl v muže a představoval si, že až Erik zemře, nastoupí po něm na trůn. Nikomu dalšímu se ale tato představa vůbec nezamlouvala a Styrbjörn byl proto velmi nevrlý.

Král Erik mu ale předtím hloupě dal muže a loď, aby odplul pryč a zařídil si život jinde, a jeho synovec se teď plavil na druhé straně Baltu u pobřeží země Vendů, cenil zuby a dával všem na vědomí, jaké má záměry ohledně toho, co považoval za své dědické právo. Pomyslel jsem si, že Styrbjörn bude brzy potřebovat pořádně za vyučenou, ale byl to ještě pouhý kluk. Málem jsem tohle řekl Olafovi, ale naštěstí jsem ta slova včas spolkl a místo toho se usmál.

Uviděl jsem, že kolem nás začal kroužit Aljoša. Tahle chůva v drátěné košili a přilbici chtěla vidět svého svěřence v bezpečí zpátky na lodi. Shovívavě jsem se na Olafa usmál. Zachoval jsem se tehdy nadutě, protože jsem věřil, že sláva přísežného bratrstva a Ódinova přízeň budou dostatečným štítem proti mužům jako Randr Sterki, a na Styrbjörna,

mladíka starého sotva sedmnáct jar, jsem pohlížel s despektem. Měl jsem být však moudřejší a vzpomenout si, jak jsem se choval, když jsem byl v jeho věku.

„Máš o tomhle všem nějaký příběh na vyprávění?“ zeptal jsem se lehkovážně a připomněl jsem tím Olafovi jeho ironické bajky, kterými nás častoval a jimiž nás, dospělé svobodné muže, držel při naší cestě ledovou stepí ve strachu, přestože byl pouhý klučina.

„Zanechal jsem vyprávění příběhů,“ odpověděl mi vážně. „Ten, který mám, je na pozdější dobu. Platí ale, že rozumím ptákům, a ti toho vědí moc.“

Když uviděl zmatený výraz v mé tváři, otočil se a kráčel k lodi.

„Jeden orel mi řekl, že přijdou potíže,“ sdělil mi přes rameno. „Jeho neopeřenému mláděti hrozí nebezpečí.“

Sledoval jsem, jak *Krátký had* odplouvá po fjordu, a z Olafových slov mě stále mrazilo. Ani těsná blízkost Thórgunny, kterou jsem objímal jednou rukou, mě nemohla zahřát, protože jsem věděl, co nosí pod srdcem a co její sestra houpá v náručí.

Mladí neopeření orlí.

DVĚ

S lunce se každý den šplhalo po obloze výš. V tající sněhové pokrývce se objevovala další a další tmavá místa a já jsem začal mluvit o tom, že bychom měli společně lovit na moři i orat a sít a že by si Finn mohl půjčit mé volské dvojspřeží, kdyby chtěl.

On se na mě ale koukal, jako kdybych byl mluvící tele, a pak se vrátil k pití a lovení s Rudým Njalem. Onund Hnufa a Gizur mezitím připravovali *Fjord Elk* k vyplutí na moře. Ostatní chodili na dřevo, aby bylo z čeho udělat nové štíty. Také pronásledovali Refa, aby přestal cínovat hřebíky na ochranu proti rzi, protože chtěli, aby místo toho na starých zubatých čepelích vykoval nová ostří.

Po té noci, kdy jsme hodovali na počest Olafa Vraní kosti, za mnou přišel Finn a ptal se mě, zda se přísežné bratrstvo přidá k honu na Randra Sterkiho, i když odpověď znal předem. Když jsem ji potvrdil, dlouze a uvážlivě přikývl.

„Uvažuju,“ řekl tiše a tak pomalu, že to z něj lezlo jako z chlupaté deky, „že bych možná mohl navštívit Ospaka a Finnlaithe v Dyfflinu, nebo třeba plout do Hedeby a najít tam Fiskra.“

Představa, že nebudu mít u sebe Finna, mě donutila polknout naprázdno a on můj ustaraný výraz samozřejmě viděl. Jeho následující slova byla ještě horší – jako kdybych od něj dostal ránu palicí a nic na tom nezměnila skutečnost, že se přitom vesele zašklebil.

„Bud' tohle, nebo boj o trůn *jarla*.“

No, takže to přišlo, propast se otevřela a nebylo možné ji nevidět. Sklopil jsem hlavu, neboť kletba Ódinova stříbra fungovala nadmíru dobře.

„Zůstanu ještě jedno léto a jestli budou nějaký pořádný nájezdy, můžu změnit názor. Jestli ne, tak si myslím, že bude nejlepší, když se seberu a půjdu, Orme,“ uzavřel Finn.

Říkal jsem si, že by to bylo třetí léto a také mimořádná trpělivost u muže jeho typu. Těžko jsem ale mohl očekávat, že by nám mohly něco přinést dlouhé a fyzicky náročné loupežné výpravy, při kterých se posádka musela plavit po Baltu nahoru a dolů, občas vplouvat i do ústí řek a celou dobu předstírat, že jde o obchodní cestu, když přitom hledala něco, co by se dalo uloupit. Přísežné bratrstvo, které se dusilo pod tíhou svého bohatství a mělo všechno, mohlo jen stěží najít něco tak cenného, co by navždy uspokojilo jeho touhy. Muži přesto každý den nacvičovali postavení ve štítové hradbě nebo útok na ni či souboje jednoho proti jednomu nebo boj v trojici, aby si udrželi své válečnické schopnosti a také aby se předvedli. Dračí hlava, jak pravily básně skaldů, nás stále lákala všechny zpátky na vlny temného moře.

Finn teď ode mne chtěl, abych se choval více jako *jarl*, a hrozil mi, že odejde nebo se stane náčelníkem místo mne, pokud nesplním jeho požadavky. Dokázal jsem jen přikývnout, protože všechno, co bych řekl, by bylo úplně plytké. Po této rozmluvě se příslib letního slunce změnil ve zlověstnou vyhlídku.

Ženy uklízely všechna stavení na Hestrengu, aby je zbavily špíny a puchu. S potěšením praly a sušily venku na čistém vzduchu, zatímco se kolem nich batolili na nejistých nohou Cormac a Helga Hiti, kteří si hráli a výskali.

Do toho všeho k nám právě po *blótu*, obětování a hodování na počest boha Valiho, připlula po fjordu loď. Věděl jsem o ní už dvě hodiny předtím, než dorazila, což mě potěšilo, protože jsem měl postavenou hlídku – vyčlenil jsem na ni dva otroky, kteří se střídali ve směnách. Thórgunna mi ale kvůli tomu lála.

„To je marnění času,“ prohlásila, zatímco s Ingrid a dvěma otrokyněmi vyhazovala ven slamníky. „Místo toho by mohli čistit tyhle věci a zbavit je hmyzu.“

„Raději vědět, kdo ke mně přichází, než mít vyklepané kožešiny na spaní,“ řekl jsem jí.

„To mi povídej, až zjistíš, že máš zadek poštipaný od blech,“ vyštěkla na mě a přitom si odfoukla z nosu pramen vlasů, který se jí uvolnil zpod šátku. „Jo, a když musím dělat tohle, tak nemám čas stloukat máslo – ono tě to přejde, až budeš muset žvýkat suchej chleba.“

Z těchto reakcí jsem poznal, že má radost z příchodu jara a ze skutečnosti, že nosí pod srdcem nový život – a já jsem chtěl vidět, jak to dítě vyrůstá, a ne přihlížet, jak umírá v plamenech hořícího Hestrengu, pokud by připlul Randr Sterki a my o něm včas nevěděli. Tohle jsem jí také řekl a ona se mi vysmála, ale když dorazila zpráva o připlouvající lodi, úplně ztuhla, pak se otočila, začala křičet na otrokyně a Ingrid, aby přivedly děti, a sháněla je k sobě jako kvočna kuřata.

Nechal jsem ji chvíli být, i když jsem věděl, že nám nic nehrozí. Lod měla velkou plachtu a na ní jasný znak *jarla* Branda. Pokud se tedy někdo nezmocnil jeho *Černého orla*, aniž by ho přitom nějak poškodil – což bylo asi tak pravděpodobné jako okřídlená ryba – tak k nám připlouval po fjordu on osobně.

Brand se ukázal, plachta jeho lodi byla skasána a vesla se ohnula, jak posádka zabrala. *Černý orl* se hnal po hladině a od boků mu odstříkovala pěna. Pak posádka na jediný povel, který jsme všichni slyšeli, protože jsme stáli na břehu a přihlíželi, zvedla vesla z vody a částečně je vtáhla dovnitř tak, že čněla ven jen čtvrtinou své délky. Mezitím se v lodi ukázala nějaká postava, která poskakovala od stěžně k zádi. Všichni jsme zajásali, protože to byl zřejmě Brandův velitel na přídi Nes-Björn, zvaný Klak – Kolík, který se kolíku skutečně podobal. Z veslování měl mocná svalnatá ramena, ale boky a nohy kostnaté. Na těch hubených nohou ale dokázal běhat po veslech a přenášet se z boku na bok na volně zavěšeném laně.

Posádka byla stejně zdatná a najela se svým *drakkarem*, jenž měl třicet vesel na každé straně, čistě na oblázkový skluz, po němž byl předtím vytažen na pláž i *Fjord Elk*, aniž by pomalu škrábla jeho pozlacený bok. Pak se na břeh vyhrnuli muži a volali pozdravy na ty, kdo jim šli vstříc, aby je přivítali. Thórgunna povzdechla, rozehnala děti a zakřičela na otrokyně, aby k ní okamžitě přišly. Muselo se nakrmit šedesát nových krků a ve spížích už zbývalo jen málo.

Když ale uviděla, co *jarl* Brand přivezl, přestala se mračit. Ten přišel se svým obvyklým úsměvem, měl stejně bílé vlasy jako vždycky a na sobě zlatem vyšívanou černou tuniku lemovanou kuní kožešinou a kalhoty z jemné vlny, jejichž nohavice mu přepadaly přes boty z kozinky. Na rukou a na pažích měl těžké stříbrné a jantarové šperky.

Po boku mu cupkal nějaký chlapec, který měl vlasy stejně bílé jako on. Lidé na kluka zírali, protože to byl úplný Cormacův dvojník, jen trochu starší, neboť mu už muselo být alespoň pět let. Aiofe klopila pokorně hlavu a mlčela. U druhého Brandova boku byl zvláštní malý chlapík, oblečený do nějaké dlouhé černé košile, která mu sahala až k chodidlům. Byl mladý, měl tvář kulatou jako měsíc a chmuřil se.

„Můj syn,“ prohlásil Brand stroze a ukázal na zaraženého bílovlasého chlapce vedle sebe. „Přivádím ho k tobě do pěstounské péče.“

Jeho slova mi vyrazila dech. Ještě jsem po něm stále lapal, když *jarl* Brand ukázal na muže s kulatým obličejem, stojícího po jeho druhém boku.

„Tenhle člověk se jmenuje Leo,“ řekl. „Řekněme, že to je nějaký řecký mnich z Velkého města.“

Vyvalil jsem na *jarla* Branda oči a on se zachechtal a zakroutil hlavou tak, že se mu kníry zatřásly jak tající rampouchy.

„Ne, nedal jsem se na Kristovu víru,“ řekl. „Tohohle Řeka poslal císař, aby předal jeho pozdravy našemu králi. Naložil jsem ho v Jumne.“

„Jako nějaký pytel s obilím,“ přitakal ten muž s lehkým úsměvem. „Od té doby jsem nevyšel z lodi a stále mě přepravují jako nějaký žok.“

Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomil, že mluví řecky a že *jarl* Brand naopak mluvil norský. Znamenalo to, že Leo umí norštinu a také, že *jarl* Brand stejně jako já rozumí řecky. Brand se pochechtával, když jsem přiváděl Thórgunnu, představoval ji a pak ji nechal, aby odvedla Lea do síně.

„Dej si na něj pozor,“ řekl mi Brand tiše do ucha, když Leo od nás nejspíše kráčet pryč, protože si ještě nezvykl na pevnou zem pod nohama. „Není to jen nějaký mnišský škrábal, i když pořád něco sepisuje. Je mazaný, neustále pozoruje a ví víc, než dává najevo.“

Přikyvoval jsem, ale mou pozornost upoutaly dvě ženy, které právě vystupovaly z *Černého orla* – jedna mladá s velkým břichem, protože byla těhotná, a druhá starší, jež měla skoro stejně velké břicho a pobíhala kolem té první jako racek kolem svého mláděte.

Jarl Brand si všiml, na co se dívám, a zamručel. Byl to zvuk, jaký vydává muž, kterému se o něčem ani nechce mluvit.

„Sigrith,“ řekl pak a táhl mě za loket pryč. „Právě se vrací z návštěvy svého otce Mečislava, krále Polanů, a má před slehnutím. To je taky důvod, proč jsme tady. Král Erik si přeje, aby se jeho syn narodil v Uppsalle.“